

op het Kunstenfestivaldesarts

- 1 Als je terugkijkt op je producties, herken je dan een rode draad in je werk?
- 2 Wie of wat heeft jou artistiek het meest beïnvloed?
- 3 Wat zijn de voor- en nadelen aan koppig kiezen voor een eigenzinnig parcours?
- 4 Wat komt de toeschouwer over jou te weten door naar je werk te kijken?
- 5 Waarom moet mensen naar je productie op het Kunstenfestivaldesarts komen kijken?

Charlotte Vanden Eynde

FOTO DAVID DE BEUWMAER

Danseres en choreografe Charlotte Vanden Eynde (1975) studeerde in 1999 af aan P.A.R.T.S., de dansschool van Anne Teresa De Keersmaeker. De eigenzinnige choreografieën van Vanden Eynde gaan vaak hand in hand met andere kunstvormen zoals theater, film en videokunst. In *Shapeless* gaat ze ditmaal op zoek naar een abstractie vanuit de zuiver fysieke aspecten van de beweging.

Miet Warlop

Performance-artieste Miet Warlop (1978) studeerde in 2003 af in de driedimensionale vormgeving aan de KASK in Gent. Warlop bedenkt en brengt verrassende scenografieën, confronterende acties en absurde interventies, recht uit haar elgen wonderland. Ze opereert momenteel vanuit Berlijn, waar ze werkt aan *ACT/COLLECTION*, *Trailer Park*. Op het KFDDA toont ze een eerste preview.

- 1 "In mijn choreografieën stel ik het lichaam altijd centraal, al gebeurt dat telkens op een andere manier. Er wordt dikwijls over mijn werk gezegd dat het inhoudelijk heel erg over kwetsbaarheid gaat. "Ik probeer ook keer op keer de authenticiteit van een mens, van de menselijkheid, te tonen. En vormelijk vind ik vaak inspiratie in de beeldende kunst."
- 2 "Als kind volgde ik dan wel ballet, maar van thuis uit zijn de beeldende kunsten toch mijn voornaamste voedingsbodem geweest. Mijn moeder is zelf beeldend kunstenaar. Wat dans betreft, begon voor mij alles met *Le sacre du printemps* van Maurice Béjart. Ik was een jaar of twaalf, dat was voor mij dans in de puurste zin. Zo verschuifde mijn interesse geleidelijk van ballet naar moderne dans. Later ben ik gefascineerd geraakt door de performancekunst, met name van Marina Abramovic. Haar werk is extreem lichamelijke, haar onderzoek gaat echt naar *the bottom of things*. "Mijn kennismaking met Wim Vandekeybus heeft me verder in de richting van hedendaagse dans gestuurd; in zijn werk trof de authenticiteit mij. Bij Meg Stuart raakte de kwetsbaarheid me erg, de verwrongen schoonheid ook. En bij Jérôme Bel was het zijn eenvoud, hij stelt de dingen heel helder in vraag: 'Wat is een mens? Wat is een lichaam? Een performer?' Hij toont dans die bijna geen dans meer is."
- 3 "Er zijn inderdaad twee kanten aan die keuze. Je staat natuurlijk volledig alleen met je verhaal, niemand kan het in mijn plaats vertellen, dat besef heb ik heel sterk. Je draagt de volledige verantwoordelijkheid. Als je een stuk van jezelf blootgeeft, kan kritiek toch hard aankomen. Maar hoe eenzaam het bij momenten ook kan aanvoelen, tegelijk is de vrijheid van je eigen baas te zijn ook net superfijn. "Voor mijn laatste vier producties heb ik telkens een collega choreograaf uitgenodigd om mij een beetje te coachen. Anders sta je na een intensieve repetitieperiode van de ene op de andere dag voor een publiek. Het is vaak nuttig om al eens eerder een spiegel voorgehouden te krijgen. Met de jaren leer ik steeds beter te weten met wie en op welke manier ik het beste werk om tot mijn doel te komen."
- 4 "Ik probeer in elke voorstelling 'als mezelf' op scène te staan. Dat maakt dat al mijn werk erg persoonlijk is. Ik vind het nodig om mezelf daar kwetsbaar in op te stellen, het heeft geen zin om je achter een pose te verbergen. Al ben je als performer natuurlijk bezig met mijn thematiek aan refereert, maar daarom is het nog niet per se leesbaar voor een publiek. Maar misschien wordt het wel voelbaar, misschien kan er een herkenning plaatsvinden, zodat mensen geraakt worden in hun eigen kwetsbaarheid."
- 5 "Shapeless is een heel bewegelijke, dansante voorstelling geworden. Mijn vorige voorstellingen waren vaak heel verstillend, er werd mij weleens de vraag gesteld: 'Is dat nu nog wel dans?' Wel, dit keer kan ik antwoorden: 'Er gaat gedaan worden! Nog altijd heel erg op mijn manier, maar ik ga bewegen!'"

- 1 "Het visuele komt bij mij altijd op de eerste plaats. Ik gebruik beelden om een verhaal te vertellen. De vorm die ik daarvoor kies, brengt de fictie binnen in die vertelling. Ik weeg per project af wat de volgende stap kan zijn om mijn parcours interessant te houden. Ik verleg bij elke nieuwe voorstelling de lat voor mezelf. Ik stel mij vrag ik niet, of juist wel, moe performen, of ik het ve nog nodig heb, of net n in abstracte stilering ke vertellen."
- 2 "Mijn vader was voorzitter van een amateurgezelschap, hun uitvalsbasis lag bij ons thuis. Toen ik klein was, kwam er dus bijzonder veel interessant en inspirerend volk over de vloer. Later zijn vooral mijn vrienden bepalend geweest, nog altijd trouwens. Het helpt om uit te wisselen, ik leer nog het meest uit de gesprekken met vrienden-collegae-artisten die in gelijkaardige situaties zitten. Zij kennen de hoogtes en laagtes uit het wereldje van de kunsten: de jaren van stilte, en dan de stress die plots succes kan meebrengen. Als je daar namen op wilt plakken: Nicolas Provost is zo iemand, Michael Borremans ook. "Verder is mijn familie behoorlijk inspirerend geweest, of toch onconventioneel genoeg om mij te d reageren in mijn werk. C het onverwachte overlij van mijn broer heeft ve ander in mijn leven, de gevolgen daarvan zijn se so voelbaar."
- 3 "Nadelen? Ik doe wat ik graag doe, al is het soms moeilijk om daar van te overleven. Verder kan ik echt niet klagen. Je bent als zelfstandig kunstenaar natuurlijk wel erg op jezelf teruggeworpen, maar dat is een keuze. In een creatieproces ga je vaak door een halve hel, maar soms denk ik dat ik het net daarom doe. Zolang mijn zenuwstelsel het aankan, zou ik die momenten niet willen missen. Ik zou het wel fijn vinden om in de toekomst fulltime assistentie te knen rekenen. Nu moet i mensen projectgericht op vooraf vastgelegde d engageren, terwijl mijn jecten ondertussen con aansluiten."
- 4 "Daar wil ik eigenlijk niet veel op antwoorden. Als ik dat vertel, dan maak ik de verbeelding stuk van iedereen die ooit naar een van mijn stukken is komen kijken. "Maar uiteraard is mijn werk erg persoonlijk, vaak omdat het niet anders kan. *Sportband/AtgetraindeKlanen*, mijn tweede grote performance, was een requiem voor mijn broer, dan weet iedereen ook wel wat er aan de hand is. "Ik verstopt niks, ik toon alles en voeg geen extra middelen toe om de die te verzachten of te verbmen. Ik probeer wel de tere anekdotiek te overgen. Ik vermeng flarden realiteit met bakken fassie, waardoor ik ver we blijf van alledaagse me dramatiek."
- 5 "Voor alle duidelijkheid: ik toon een preview, geen kant en klare voorstelling. Mensen moeten komen omdat mijn eerste worpen van ideeën vaak heel puur en direct zijn. Ik heb deze interactie met het publiek nodig om mijn ding verder te ontwikkelen. Ik maak geen tri- bunevoorstelling, mensen staan rond mij heen, ik leer heel veel uit de rechtstreekse reacties die ik hoor, zie en voel. Mensen die mijn ex re werk kennen, zullen r ken dat ik op artistiek vl een overgangsfase zit. H lijkt interessant om deze nieuwe stap samen met publiek te zetten."